

Lucas ja kiusaaja

Lucasista tuntui hienolta se, mitä hän oli sanonut... kunnes hän näki Pedron ilmeen.

Eric B. Murdock

kirkon lehdet

Perustuu tositahtumaan

"Jos vain lausumme lempeät sanat, Täällä ain, missä kuljemmekaan" (MAP-lauluja, 153).

"Voi ei! Tuolta Pedro tulee!"

Kaikki koulussa tiesivät, että Pedro oli kiusaaja. Hän oli iso ja hän oli ilkeä! Hän haukkui muita lapsia, vei heidän eväänsä ja ajoi heitä takaa ympäri koulun pihaa. Kukaan ei halunnut olla hänen lähellään.

Pedro käveli Lucasin ja tämän ystävän Arthurin ohi. Hän haukkui heitä "surkimuksiksi" ja tönäisi Arthuria.

Lucas oli kyllästynyt siihen, että Pedro oli niin ilkeä. Sen enempiä ajattelematta hän huudahti: "Lopeta tuo, Pedro!"

Lucas tuskin uskoi sitä todeksi. Hän oli juuri noussut koulun pahinta kiusaajaa vastaan!

Pedro ryntäsi Lucasin luo ja tarttui tätä paidasta. "Mitä sinä sanoit?" Lucasin sydän hakkasi niin kiivaasti, että tuntui kuin se hyppäisi pois rinnasta! "Tällä kertaa saat varoituksen", Pedro sanoi. "Mutta ensi kerralla pidä varasi!" Hän tyrkkäsi Lucasia ja käveli pois.

Sen jälkeen Lucas teki parhaansa välttääkseen Pedroa mutta Pedro löysi hänet aina. Pedro esti Lucasia pääsemästä keinuihin, tönäisi häntä polttopalloa pelatessa, kamppasi hänet ruokalassa ja puhui aina ilkeyksiä.

Yhtenä päivänä Lucas ja Arthur olivat potkimassa Arthurin jalkapalloa. Pedro hyppäsi esiin puun takaa ja sieppasi pallon.

"Anna se takaisin", Arthur pyysi.

"Kuka muka pakottaa?" Pedro tönäisi Lucasin puuta päin ja nauroi.

Lucas tunsu vatsansa olevan ihan solmussa. Hän oli niin vihainen! "Tiedätkö mitä, Pedro?" Lucas sanoi. "Sinä olet ilkein

poika, minkä tunnen! Kukaan ei pidä sinusta. Kaikki toivovat, että häviäisit iäksi!"

Pedro lakkasi nauramasta. Lucasista tuntui hienolta se, mitä hän oli sanonut... kunnes hän näki Pedron ilmeen. Alkoiko Pedroa itkettää? Pedro painoi kiireesti päänsä ja käveli pois.

Lucasista tuntui heti kamalalta. Vaikka hän kuinka yritti, hän ei päässyt koko loppupäivänä eroon siitä

kamalasta tunteesta. Sinä iltana hän pyöriskeli ja kääntyi vuoteessa. Hän ajatteli koko ajan sitä, miten surulliselta Pedro oli näyttänyt.

"Miten Pedrosta voisi tuntua pahalta?" Lucas mietti.

"Hän ei välitä siitä, että hän on ilkeä muille lapsille. Pakokohan minun oli sanoa jotakin, vai mitä?" Mitä enemmän Lucas asiaa ajatteli, sitä paremmin hän tajusi, että hän oli ollut *oikeassa* puolustaessaan itseään ja ystäväänsä. Mutta hän oli ollut *väärässä* sanoessaan niitä kamalia asioita.

Lucas polvistui vuoteensa viereen ja pyysi taivaallista Isää antamaan hänelle anteeksi. Hän sanoi taivaalliselle

Isälle, ettei hän enää koskaan halunnut loukata kenenkään tunteita. Hän halusi olla ystävällinen. Sanottuaan "aamen" Lucas tiesi, mitä hänen oli tehtävä.

Seuraavana päivänä ruokailun jälkeen Lucas huomasi, että Pedro seisoi itsekseen seinän vieressä. Lucasia pelotti. Mitä Pedro tekisi? Lucas veti syvään henkeä ja meni Pedron luo.

"Öö, olen pahoillani eilisestä."

Pedro näytti yllättyneeltä. "Sinäkö pahoillasi?"

"Niin. Sanoin sinulle tosi ilkeitä asioita eikä minun olisi pitänyt. Anteeksi."

Pedro katseli kenkiään. "Ei se mitään."

Kello soi. Lucas lähti kävelemään takaisin luokkaan. Hänestä tuntui paljon paremmalta. Mutta hän halusi sanoa vielä yhden asian. Hän kääntyi ympäri. "Jos haluat, me voitaisiin pelata jalkapalloa huomenna välitunnilla."

Pieni hymy käväisi Pedron kasvoilla. "Se kuulostaa hyvältä."

Sen jälkeen asiat alkoivat sujua Pedron kanssa paremmin. Toisinaan hän yhä kiusasi mutta hän ei ollut yhtä ilkeä. Hän jopa pelasi Lucasin kanssa muutaman kerran välitunnilla. Ja se oli itse asiassa hauskaa! Kouluvuoden lopussa Pedro kertoi Lucasille, että hän muuttaisi pois. Sitten hän sanoi jotakin, mikä todella yllätti Lucasin.

"Kiitos, että olit ystäväni", Pedro sanoi. "Silloinkin kun en ollut kiltti."

Lämmin tunne Lucasin sydämessä kertoi, että ystävällisyys on aina oikea valinta. ■

PUHU AINA YSTÄVÄLLISESTI

"Käyttäkää kieltä lähimmäistenne vahvistamiseen ja kohottamiseen."

Presidentti Thomas S. Monson, "Herran majakka", *Valkeus*, tammikuu 1991, s. 92.